

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

UNA DUBTOSA DETECCIÓ PRECOÇ

Treballadors i treballadores de Serveis Socials han participat en una sessió de formació per detectar terroristes, suposem que per practicar-ho en la seva tasca de contacte amb les persones desfavorides o marginades, que són les que normalment reben atenció d'aquests serveis. És una informació que s'ha publicat en un breu i per tant es dona molt poca informació sobre els fonaments, el mètode o les formes per fer aquesta detecció. Tímbant el fil informatiu, hi ha constància de programes similars en escoles per detectar potencials terroristes que poden conviure entre nosaltres. És un tema molt delicat, sobretot i entre altres raons perquè pot ser una forma més d'estigmatitzar uns col·lectius que normalment viuen als afores de la confortabilitat en la qual vivim la majoria. Prevenir delictes és un deure col·lectiu i les accions per evitar atacs com

els viscuts a Catalunya el 17-A han de ser tasca de tots, però aquestes activitats de formació puntual em generen molts dubtes. Per descomptat que qualsevol ciutadà que detecti un possible risc per a la seguretat de la societat ha de denunciar-ho. Però investigar-ho i verificar-ho correspon només a la policia. Implementar aquesta tècnica de control als serveis públics i a les escoles podria topar amb una colla de drets individuals dels que figuren en la Declaració dels Drets Humans. De fet, és una materialització del més central dels xocs estructurals de les societats actuals: què va primer, la llibertat o la seguretat? N'escollirem una o una altra de forma automàtica segons les conviccions de cadascú però, si hi reflexionem, els matisos i sobretot els dubtes començaran a aparèixer. Si aquesta qüestió es posa a la taula l'endemà d'un atemptat amb víctimes, l'opció majoritària

serà posar al davant la seguretat acompanyada d'un repunt dels que voldrien recuperar la pena de mort. Però cal pensar-hi tranquil i amb temps durant un avorrit diumenge a la tarda. Amb un estat d'ànim temperat i introspectiu, jo sempre posaré la llibertat al davant de qualsevol altre concepte.

Aquests dies que parlem tant d'allò tan amorf que és l'estat de dret, és qui s'hauria d'ocupar de prevenir i fer totes les accions legals que tingui al seu abast per evitar que ciutadans siguin víctimes del terrorisme. Però tinc grans reserves respecte d'usar treballadors socials o personal escolar per fer de comissaris. D'entrada, es deixa implícita una ombra de control (o de sospita) sobre persones de recursos limitats i vingudes d'uns llocs concrets del món. Penso que activar aquests protocols als llocs on van les persones més desfavorides és una forma de discriminar-

les. Anant de dret al centre de la qüestió, els nois de Ripoll que van acabar assassinant i ferint persones a la Rambla i a Cambrils no eren persones sense recursos. Eren fills de famílies margrebines amb recursos i mitjans. Estaven fora d'aquest marc mental en què alguns els volen ubicar. Alguns treballaven, tenien un sou correcte i s'havien comprat cotxes de gamma mitjana. A més a més, segons el perfil dels professionals a qui s'encomani aquesta tasca de control, i combinat amb les paranoies que tots experimentem a vegades, pot ser fàcil veure extremistes radicals allà on potser no n'hi ha. Sobretot, si aquesta tasca extra es fa a partir d'una formació equivalent a una xerrada d'un matí o dos. El terrorisme actual (com els anteriors) és una xacra transversal, que pot afectar a desarrapats o a persones que viuen en un cert confort. Els autors de l'11-S a Nova York eren nois amb formació superior i capacitat econòmica. És cert que entre la delinqüència comuna hi pot haver

més cultiu d'on pot sortir gent disposada a fer una bestiesa. No va ser el cas d'aquí, però sí que ho és molt sovint en els atacs que han patit a França. L'atenció als desfavorits ha de ser per donar-los una guia i una ajuda per sortir-ne. Un suport i unes opcions per poder recuperar o bé obtenir per primera vegada la dignitat. M'imagino alguns dels treballadors, sobretot els que tinguin excés de zel, fent preguntes inapropiades o veient constructors de bombes on hi ha un noi perdut o enfadat perquè des, del lloc on és socialment, no troba el camí per tenir un futur. I allò que es diu que «s'integrin» o que «s'adaptin» és injust i reduccionista. Si la integració és només d'una part, la nouvinguda, aquesta ha de renunciar a massa coses. Mentre que, si és un objectiu de tots, trobarem un equilibri i el resultat serà una societat enriquidora i potent on no caldrà demanar a mestres que mirin per sobre de les ulleres a veure si algun dels alumnes és un extremista real o potencial.

LA SIMONETA

Maria Dolors Guàrdia Rubies

UN HOME I TRES GOSSOS

Estava jo tan tranquil·la passejant pel pont de Pedret, transportada a les èpoques de la pedra per creuar rius i amb el sol d'agost rostint-me la pell... quan, de cop, tres gossos esgarriados, des de l'altra punta del pont, van començar a córrer cap a mi, com si estiguessin afamats i es volguessin menjar els meus menuts. Jo, que no sóc dona de gaires valenties (només sé entomar amb una certa dignitat les plantofades emocionals... i només gràcies a la pràctica), i perquè la llei m'acompanya, vaig buscar

amb els ulls -més ràpid que ho haurien fet les cames d'Usain Bolt- el possible propietari d'aquella gossada esfereïdora. I vaig afigurar un nucli humà integrat per una dona, dues criatures i un home amb bicicleta.

Amb cortesia, vaig impostar la veu per sol·licitar que lliguessin els gossos. Però tothom ho sap: fins i tot a tocar dels senyals que prohibeixen portar els gossos deslligats, molts ciutadans incívics no els respecten. I normalment tenen la mala bava d'explicar-te la mateixa cantarella: (me la sé de memòria per les infinites

vegades que l'he sentida) «no pateixis, que no fa res... només vol jugar...». -Doncs porta'l a un xiquiparc o juga-hi tu! Penso jo, però m'empasso les paraules. Perquè irremeiablement, els amos incívics de gossos mal educats sempre fan tard i les bèsties ja estan llepant-te els pantalons o empastifant-te les mans de baves. I encara que els gossos siguin de mida mitjana, a una persona poruga com jo -perquè de petita un gos... i n'hi ha tants de solts que no ho he pogut superar- li semblen ciclops!

Una altra qüestió és que els gossos necessitin córrer lliures... Aquesta seria una lliçó de veterinari. Jo només faig una demanda de ciutadana passejadora. Potser aquests sàdics gossaires (ho dic tant pel gos com per mi) haurien de sol·licitar als seus ajuntaments la creació d'un gimnàs públic per a les seves mascotes... Perquè, si jo tinc uns drets, les bèsties també en tenen. I si elles en tenen, jo també, no?

El propietari desinhibit encara va tenir els ullals de dir-me que la culpa era meua per tenir por. I no crec que fos del PP... I la dona mirant el forat de la capa d'ozó...

Vaig intentar dir-li que aquella conducta davant de la canalla no era gens apropiada. Per poc em clava els ullals! I encara va tenir les puces d'insistir en la culpabilitat de la meua por. Llavors, tota la bonhomia que m'havia encomanat aquell magnífic entorn es va encapotar i se'm va escapar que em feia més por ell que els gossos. La canalleta, que alguna cosa va entendre, es va posar a riure...

Hauria pogut ser la dona, la insolent, però va ser ell! I és que la mala educació és imperdonable i altament reprovable. I més davant de criatures que encara confien en aquells que els l'han d'ensenyar.

TEATRE

LES DONES SÀVIES de Molière

dijous, 2 de novembre
21:00 h - KURSAAL - Sala Petita

www.kursaal.cat

MANTICOR

MCS

Associació de Músics

El Galliner

Dramm

Dramm

Dramm

Dramm

Dramm

Dramm

DARICONS

AICL

Beporath

Catalunya

Dramm

Dramm

Dramm

Dramm

Dramm

Dramm

Dramm

Dramm

Dramm